

[Grethe Philip]

der er variationer, og der er vel stadig nogle af de ældre plejehjem, der har en mindre udgift, men for mange ligger det oppe i det niveau.

Der ligger altså en hel del faktiske forhold, som må være vores udgangspunkt. Men spørgsmålet er så: hvor skal vi sætte ind for bedst at sikre tryghed og trivsel for vores ældre, og hvad er lovgivningsanliggende? Dr. Lefèvre har særligt rejst spørgsmålet om de smertestillende midler; så vidt jeg forstår på ham, mener han, at mange læger er for tilbageholdende med at give plejepatienter med stærke smerter midler, der kan dæmpe smerterne. Til dette vil jeg kun sige, at jeg er enig med ham i, at hvor der blandt læger hersker fordomme, eller hvor de på fejlagtig måde overfører erfaringer og viden om og holdning til, hvad man kan gøre over for yngre mennesker, til, hvordan man skal hjælpe ældre mennesker, bør dette ændres. Men jeg mener ikke, at det er et lovgivningsarbejde, jeg mener, at det er et spørgsmål, der bør tages op hurtigst muligt af sundhedsstyrelsen, af indenrigsministeriet, af lægeorganisationerne, og jeg forstod også, at socialministeren var indstillet på denne holdning, og at han ville tage et initiativ til, at indenrigsministeren tager disse ting op til drøftelse.

Men der er andre ting, der hører under socialministerens område, og som socialministeren da også var inde på i sin redegørelse. Jeg mener, et af kardinalpunkterne er hele tilsynet med plejehjemmene, og her bør man skelne mellem tilsynet fra lægen, fra amtslægen og fra hans ansatte og det kommunale tilsyn.

Om det amtslægelige tilsyn vil jeg blot sige, at det er mit indtryk, at der er et behov for noget nøjere og mere detaljerede regler, ikke mindst for, hvor ofte der skal være dette tilsyn. Mig bekendt er der ikke nogen minimumsregler om, hvor tit der skal være tilsyn. Det synes jeg i alle tilfælde der bør være, og jeg tror i det hele taget, at dette amtslægelige tilsyn bør strammes.

Men for os her, der drøfter det med socialministeren, er det vel vigtigst at få overvejet, hvordan det er med det kommunale tilsyn, hvorom reglerne er fastlagt i bistsandsloven. Det er ganske ejendommeligt her at stå og høre de forskellige indlæg og igen prøve at se, hvordan forholdene ser ud på baggrund af den meget, meget langvarige debat,

vi igennem årene – jeg tror i hvert fald siden 1960 – har haft her i folketinget lige præcis om disse tilsynsregler, hvor vi efterhånden kom frem til, at det burde være kommunerne, der havde hovedansvaret. Det har vel også mange steder fungeret godt, det er sagt af andre, og det vil jeg da gerne tilslutte mig, men jeg skal da ikke nægte, at det for mig har været en skuffelse at måtte konstatere, at det på nogle punkter og i nogle kommuner har svigtet fatalt. Nogle af de oplysninger, vi har fået – og det er blevet konstateret, at det ikke bare er et løsagtigt rygte – har været af en sådan art, at vi må sige, at kommunalbestyrelsen virkelig har svigtet. Det er nok så skuffende, når vi taler her i en folkevalgt forsamling, at en anden folkevalgt forsamling undertiden i årevis har kunnet tage så let på dette. Jeg er klar over, at det drejer sig om adskillige kommuner, ikke et meget stort antal, men flere ud over landet. Jeg synes ikke, jeg kan tilbageholde en speciel skuffelse over de forhold, man har hørt om fra Frederiksberg. Vi har i en række år været klar over, at Frederiksbergs socialvæsen og specielt deres plejehjem ikke havde den standard, vi ønskede. Jeg er klar over, at der er skiftet socialudvalgsformand, og dette er naturligvis ikke rettet mod ham, men jeg synes, der har vist sig en brist i vores folkestyre, som jeg beklager.

Hvad vi særligt bør være opmærksomme på, er de lederejede plejehjem – ministeren var kort inde på det. Det er noget, der efterhånden aftrappes, men jeg synes nok, det er påfaldende, så ofte de tilfælde af groft uforsvarlige forhold, man møder, falder sammen med plejehjem, der er lederejede, og derfor mener jeg, at bestemmelserne bør strammes på dette punkt. Jeg er også enig med ministeren i, at der ligger et ganske særligt problem, hvor en kommune har et plejehjem liggende, som de ikke selv indlægger patienter på. Der synes her at være en forflygtigelse af ansvaret mellem den indlæggende kommune og opholdskommunen. Det er ikke noget nyt problem for os, men vi har tydeligvis ikke fået det løst.

Jeg vil specielt nævne spørgsmålet om uddannelse som en hovedproblemstilling ved siden af spørgsmålet om tilsyn. Det er helt oplagt, at vi har for få uddannede ude på vores institutioner, og at nogle af de tilfælde, vi har hørt om, og som vi beklager, netop